

"מאמר דניאל" לפרשת נח

בשבע שער היתה ההילולה של הרב הגאון והקדוש, רבי יורם מיכאל אברג'ל נפטר בכ"ז תשרי, הוא ייסד והיה ראש מוסדות "קול רינה-רב פעלים" קול רינה על שם אימו ורב פעלים על שם הבן איש חי הקדוש. במוסדות שלו למדו אלפי אברכים טהורים בעלי דרך ארץ, בנוסף היו במוסדות אחראים על חינוך ילדים בתלמודי תורה, גני ילדים, בתי ספר יסודיים, בין היתר מעשי חסד חלוקת מזון למשפחות נזקקות ועוד. כל הזמן לרב יורם היו מגיעים אלפי אנשים במצוקה ואת כולם קיבל הרב בסבר פנים יפות, בנועם ובשלווה ועזר לכולם כפי יכולתו. בנוסף לחכמה האדירה ולדברי התורה של הרב, היתה בולטת בו מידת החסד ואהבת ישראל, אהב כל יהודי וקירב אותו לתורה. מידה נוספת שבולטת ברב יורם אברג'ל היא מידת הענווה. ועל מידות אלו של ענווה וחסד ואהבת ישראל והרגישות לזולת ובמיוחד לאברכים שלו: היה זה בבוקר כאשר מנהל הבנק שבו ניהל הרב יורם את חשבון הישיבה והכולל, קיבל שיחת טלפון דחופה מהרב. "אני זקוק בדחיפות להלוואה של מאות אלפי שקלים כדי לשלם לאברכים את משכורתם, הקיצבה ממשד הדתות טרם הועברה לחשבון, אך זמן תשלום המשכורת לאברכים הגיע". ביקש רבי יורם ממנהל הבנק. "כבוד הרב, מה יקרה אם האברכים יקבלו את המשכורת בעוד כמה ימים? כאשר הכסף יועבר ממשד הדתות תוכל לשלם לכולם את המשכורת ללא צורך בהלוואה" ניסה להסביר מנהל הבנק. הרב יורם שמע את דבריו ושאל "אמור נא לי, אשתך מדליקה נרות שבת?", "כמובן" ענה מנהל הבנק, "מתי היא מדליקה את הנרות?" התעניין הרב. "כחצי שעה לפני השקיעה" ענה מנהל הבנק. "והאם תהיה מוכן שאשתך תדליק את הנרות חצי שעה לאחר השקיעה?" שאל הרב את מנהל הבנק. "חלילה וחס, מה פתאום." נחרד מנהל הבנק מהשאלה. "הרי זה חילול שבת גמור". המשיך מנהל הבנק. "אבל מדובר בסך הכל בהפרש של שעה". אמר לו הרב יורם "ובכן גם אני צריך לשלם לאברכים את הכסף בזמן המדויק לך, עשירי לחודש, אין לי רשות לעכב להם את המשכורת אפילו לא בחצי שעה, אז בטח שלא בכמה ימים." והמשיך הרב יורם אברג'ל "ובגלל שאני יודע שניתן לקבל הלוואה בעזרת מישכון הריני מבקש למשכן את ביתי הפרטי ואת שני הבתים של בני". מנהל הבנק הזדעזע והיה בהלם. הוא מעולם לא פגש מנהל מוסדות וכולל שהיה מוכן למשכן את נכסיו האישיים תמורת לשלם משכורת לאברכי הכולל מאשר לעכב את התשלום בכמה ימים. אולם הרב לא חיכה אפילו רגע, הוא קבע פגישה עם מנהל הבנק למשכון הנכסים, ועוד באותו שבוע מושכנו שלוש הדירות לטובת אברכי הכולל.

"צהר תעשה לתבה" – "צהר תעשה לתבה", "צהר" בגימטריה – 295, "תבה" בגימטריה 407 ביחד זה 702 כמניין "שבת". לכן אפשר לרמוז ולפרש, כמו שה' אמר לנח להכין תיבה שתגן עליהם מפני המבול כך גם השבת, שומרת ומגנה על עם ישראל מפני כל המזיקים ומפני כל הדברים הרעים. השבת היא מקור הכוח והברכה, מקור כל הדברים הטובים והשפע של האדם הכל תלוי בשבת קודש. והשבת היא ראש להכל. שעל כן האותיות שבאות אחרי האותיות "ראש" הן אותיות "שבת".

אנו רואים דבר תמוה, לאחר שחם עשה את מה שהכתוב מתאר לאביו נח, אז במקום שיקלל נח את חם עצמו, הוא מקלל "ארור כנען" ולמה התקלל רק כנען ולא חם? כי בני מצרים יוצאים מחם כמו שאנו אומרים בתפלה "אותות ומופתים באדמת בני חם" והיתה צריכה לצאת מהם בתיה בת פרעה שהצילה את משה, בגלל זה לא קילל את חם שלא יפגע בבתיה בת פרעה וכך מפרש האלשיך הקדוש.

צריכים לראות עד היכן מגיעה תשוקה של האדם ללמוד את התורה הקדושה, גם בעוני. "לפני שנים רבות בא אלי נער צעיר, וביקש ממני ספר יקר ערך שלא היה מצוי כל כך בחנויות הספרים. כששמע את מחירו הגבוה של הספר, וראה שאין בכוחו לשלם מחיר זה, ביקש ממני להשאיל לו את הספר ליומיים, הסכמתי לך. לאחר יומיים השיב לי את הספר, ומאז היה עושה כן לעתים קרובות, היה משאיל ממני ספרים, ומחזיר אותם כעבור יומיים. פעם אחת כשהחזיר לי את אחד הספרים שאלתי: "מה אתה כבר יכול לעשות בספר במשך יומיים?". השיב לי אותו הנער: "כיוון שאיני יכול לקנותו, והספר נחוצ לי מאד, ישבתי במשך יומיים אלו ולמדתי את כל הספר בעל פה מתחילתו ועד סופו, עכשיו שהספר מונח בראשי, שוב איני זקוק לספר". סיים אותו מוכר ספרים את סיפורו: "אותו נער לא היה אחר אלא העילוי של ישיבת "פורת יוסף" באותם הימים, אשר לימים נעשה לאחד מגדולי הדור, הלא הוא הגאון מרן רבינו עובדיה יוסף". לרב עובדיה יוסף זצוק"ל יש הילולה היום (שישי) ג' במר חשוון.

אנו מעוניינים להגדיל את הכמות של העלונים, יש המון דרישה לעלונים במספר מושבים וערים בסביבה, כל המעוניין לזכות במצווה מוזמן לפנות אלינו, לסייע בזיכוי הרבים..

ג'ד' בחשוון התשפ"ג
גיליון מס' 433

זמני כניסה ויציאת השבת

רבינו תם	יציאת השבת	כניסת שבת	איזור
19:06	18:29	17:19	ירושלים
19:02	18:26	17:35	תל אביב
19:02	18:26	17:36	חיפה
19:05	18:28	17:38	באר שבע

כל המעוניינים לסייע בהוצאת העלונים ולתרומם למען עילוי נשמת או לרפואה / להצלחה מוזמן ליצור קשר במס' 0523458725

שבת שלום

"והיה לזכרון עולם.. העלון מוקדש לעילוי נשמת הנפטרים:

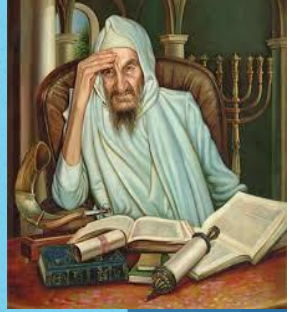
אזכרת השבת:

נא להודיע (שבועיים מראש)

נוריה בת נעימה	אהרון בן חזלה	יעקב בן סעידה	שרה בת חביבה	יוסף בן ביסקה
אורלי בת סעידה	חי בן ירדנה	ישראל בן נרה	ביסקה בת שרה	בנימין יחזקאל הלוי בן אסתר
שרה בת נוריה	גרשון בן רחמה	נתנאל בן אורלי	טאוס בת זינה	עזרא בן חזימה
רחל בת מרים	שמעון בן עיישה	דוד בן חביבה	חביבה בת ציפורה	ליאור לוי דהבני בן מרים
אסתר בת לאה	יצחק בן רחל	יוסף בן זוהרה	רעות בת זהבה	דביר בן יונכד
שרה אקדס בת זילפה	יהושוע בן רבקה	אלרואי בן אורטל	חזלה בת חביבה	
עדן בת כוכבה	יהודה בן אסתר			

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

אברך תושב נתיבות הגיע אל ביתו של הצדיק רבי מרדכי שרעבי בירושלים על מנת לקבל את ברכתו. כאשר נכנס לחדרו של הצדיק, הם שוחחו מעט על מצבו הרוחני של האברך, הוא ביקש את ברכת הרב לפרנסה שיזכה לנחת ושלווה והתחזקות בתורה הקדושה שיהיה לו יישוב הדעת בלימוד, לאחר שבירכו הצדיק שאלו מהיכן הוא, והאברך סיפר שהגיע אליו מרחוק מהדרום – מנתיבות.

רבי מרדכי שרעבי הביט בו משתאה ואמר – מדוע טרחת להגיע עד אליי בשביל ברכה? כשבעירך נמצא הקודש קודשים מלאך ה' צבאות – איש אלוקים חיים רבינו הבבא סאלי, רבי ישראל אבוחצירא !!

דע לך, כוחו של הצדיק בבא סאלי גדול ככוחו של רבינו ישראל הבעל שם טוב הקדוש, ואם רוצה אתה לראות בעיניך כיצד נראה אדם גדול וקדוש עליון כמו הבעל שם טוב הקדוש לך וראה את בבא סאלי מראה פניו כמראה מלאך ה' וגדול וקדוש הוא, כאשר שמע זאת האברך ביקש את סליחתו של הצדיק והלך ונצמד אל בבא סאלי וכל חייו השתנו לטובה הוא קיבל ברכה בחייו.

הצלחה וברכה של הזוג היקר שתורם לעלון בעילום שם, ה' יתן לכם שפע וזרע בר קיימא.. אמנ!

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב צוק"ל

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב, תורה רפ"ב אומר "דע כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שהוא רשע גמור צריך לחפש ולמצוא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות, על ידי זה מעלה אותו באמת לכף זכות. ויוכל להשיבו בתשובה. ובהמשך, נאמר שעל האדם למצוא גם בעצמו מעט טוב, גם אם הוא לא כל כך קרוב לה', צריך למצוא בעצמו נקודה טובה, כי אם לא יעשה זאת, הוא עלול להיות עצוב, ועל ידי שיזכה לראות בעצמו מעט טוב, יזכה לשמחה. וזה לשון רבנו "וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו כי זה ידוע שצריך האדם להיזהר מאוד להיות בשמחה תמיד ולהרחיק העצבות מאוד".

מעשה באיש חסיד אחד מחסידי רבינו הבעל שם טוב הקדוש, אשר היה רצונו לנסוע למקום מסויים לעסקי הפרנסה אף על פי שהיתה במקום זה מלחמה מסוכנת, ובא לשאול את הצדיק מה דעתו על כך, אם להסתכן או לא. הציע לו רבינו שיעשה טבלה עם השוואה בין היתרונות שבנסיעה לעומת החסרונות שבנסיעה מבלי לנקוט עמדה או נטייה לשום צד, ולאחר מכן להתפלל חמישה פרקי תהילים, ומה שיעלה בדעתך המחשבה הראשונה אותה תעשה. וכן עשה האיש וחשב בדעתו לנסוע, הוא חזר לרבינו לספר לו על אשר עשה, ושמחשבתו לנסוע, ולא הוטב הדבר בעיני רבי נחמן. וההמשך בשבוע הבא...

הרב הגאון הרב יורם מיכאל אברג'ל צוק"ל

פותחת התורה את פרשתנו בשבחו של נח ואומרת "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו". ובפסוק זה התורה מזכירה שלוש מעלות יקרות שהיו לנח והם: "צדיק", "תמים" ו"היה בדורותיו".

"צדיק" - מידת הצדיק לעולם מורה על יושר של האדם והגינותו בענייני הממון, ועל שם כך נקרא נח צדיק, משום שהיה זהיר ביותר בנקיות ממונו מכל חשש גדל ולא נטל מן הזולת אפילו פרוטה אחת שלא ביושר. והגם שכל בני דורו של נח היה לקויים בכך, כמו שכתוב "כי מלאה הארץ חמס מפניהם" עד שאמרו חז"ל בגמרא בסנהדרין (קחא), שלא נחתם גזר דינם להיכחד במי המבול אלא על הגזל, בכל זאת נח לא הושפע מהם אלא הנהיג עצמו ואת בניו בדרך האמת והיושר.

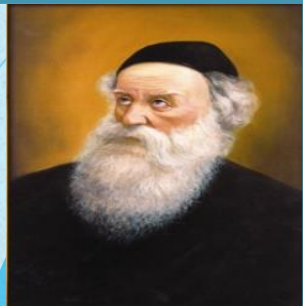
"תמים" - מידת תמים מורה על שלמות קדושת הברית של האדם. וכמו שאמרו חז"ל בגמרא בבבא מציעא (לאא), שעל אף כל מעשיו הטובים של אברהם בכל זאת לא קרא לו הקב"ה תמים עד שנימול, ונעשה שלם בבריתו. ועל שם כך נקרא נח "תמים" משום שנח נולד מהול (ראה מדרש תנחומא, נח, אות ה). ומאז שמר ביותר על קדושתו וגם הנחיל זאת לבניו ולא הושפע מבני דורו שפגמו ביותר במידה קדושה זו, ועל כך נכחדו מהעולם כדברי חז"ל במדרש ויקרא רבה, כגט) שדור המבול נמחו מן העולם ע"י שהיו שטופים בענייני עריות. "היה בדורותיו" - מידה זו מורה על כך שהיו לנח יחסים טובים עם כל בני דורו, והיה אהוב על כולם, וזאת משום שנח היה שומר ביותר על קדושת לשונו ולא היה מדבר לשון הרע ורכילות על שום אדם, ואילו בני דורו היו לקויים בענייני זה, ולכן נגזר עליהם להימחות במי המבול, כיוון שהמבול הוא ראשי תיבות: מוות וחיים ביד לשון" (משלי יח, כא).

"בצור ירום"

ביאורים מספר התניא מפי הרב הגאון רבי יורם אברג'ל צוק"ל

והשאלה היא, האם עדיף להתבייש בעולם הזה, ובזה לגמור את העניין, או לצאת מהעולם הזה בידיים נקיות ללא בושה, אך בעולם הבא למעלה האמת תתגלה ולהתבייש בעולם הבא, ולבסוף יהודה החליט להגיד את האמת, הוא אזר אומץ ואמר "יש כאן טעות, היא לא אשמה, אלא אני אשם בהכל" כולם תמהו עליו, איך ייתכן שיהודה שהוא גדול הדור יעשה מעשים כאלה, הקב"ה בעצמו התערב כאן בעניין – יצאה בת קול ואמרה "ממני יצאו הדברים, אני סיבבתי הכל כך". כאשר שמעו את בת הקול, כולם הזדעזעו, אומרת הגמרא (מסכת מכות כ"ג עמוד ב') בשלושה מקומות התערב בית דין של מעלה, וזה אחד מהם. כלומר שניהם ניצלו היא ניצלה מהבושה, שלא לבייש אותנו, והוא ניצל שלא ישפך דמה. ומשניהם יצא המשיח – בועז שהיה מזרעו של פרץ נשא את רות המואביה ומהם נולד עובד, ישי ואחר כך דוד. דוד יצא ממסירות נפש זו שלא ביישו אחד את השני..

העלון מוקדש לעילוי נשמת צ'יצ'אן בן ביסקה וחזלה בת חביבה

ת.נ.צ.ב.ה

מִן הַקְּדוֹשׁ וְהַגָּאון הַרְבֵּי עוֹבְדֵי הַיּוֹסֵף צוֹק"ל

שאלה: כיצד ינהג, מי שהתחיל בתפלת העמידה, ולפתע נזכר שכבר התפלל את אותה התפלה?

תשובה: כבר ביארנו, שמעיקר הדין יכול אדם לעמוד ולהתפלל תפלה נוספת שהוא אינו מחוייב בה, והיא "תפלת נדבה", כמו "קרבן נדבה". אולם הבאנו את דברי הפוסקים, שכתבו שבזמנינו אין להתפלל תפלת נדבה, כיון שאנו מתקשים לכוון כראוי בתפלה.

ועתה נדון בשאלה שלפנינו. אדם שעמד בתפלה, ונזכר באמצע תפלתו שכבר התפלל את אותה התפלה. ודבר זה יכול לקרות אצל אדם שרגיל להתפלל כל יום תפלת מנחה בשעה מסויימת, ואירע לו שנקלע למקום שהתפללו שם בדיוק מנחה והתפלל עמהם, ואחר כך המשיך כהרגלו בשגרת יומו, ובשעה שרגיל הלך להתפלל. ולאחר שהתחיל בתפלת העמידה, נזכר שהתפלל כבר. כיצד עליו לנהוג כעת? הרי אם ימשיך את התפלה, הרי הוא ממשיך לברך ברכות לבטלה. ואם יפסיק את התפלה, נמצא שכל הברכות שכבר בירך הן ברכות לבטלה. ואם כן מה יעשה?

ובגמרא במסכת ברכות (דף קא.), אמר רב יהודה אמר שמואל, "היה עומד בתפלה ונזכר שהתפלל, פוסק, ואפילו באמצע הברכה". כלומר, אם נזכר באמצע התפלה, יפסיק מיד את התפלה, כי כל מה שבירך עד עתה היה בטעות, ולא יוכל אפילו לסיים את הברכה בה הוא עומד, ולכאורה יש לשאול, שהרי ביארנו שמעיקר הדין רשאי אדם להתפלל תפלת נדבה, כלומר, תפלה שכולה אינה חובה. ואם כן במקרה שלפנינו, שנזכר באמצע התפלה שכבר התפלל, לכל הפחות יוכל להמשיך בתפלתו בתורת נדבה, כדי שלא יהיו כל הברכות שכבר בירך ברכות לבטלה. ובאמת שנחלקו בעניין זה רבותינו הראשונים. יש אומרים, שאדם כזה רשאי להמשיך את תפלתו בתורת "נדבה". וזו דעת הראב"ד והרשב"א. אבל רוב רבותינו הגאונים והראשונים חלקו על שיטה זו, ולדעתם חייב להפסיק מיד את תפלתו כמשמעות דברי הגמרא, שהרי מאחר והתחיל את התפלה בתורת "חובה", שוב לא יוכל לשנות באמצע התפלה ולהמשיכה בתורת "נדבה", שהרי התפלות הן כנגד הקרבנות, ולא מצאנו קרבן שחציו חובה וחציו נדבה. ולהלכה, "אין תפלת נדבה לחצאין", כלומר, אם התחיל את התפלה כי חשב שהיא תפלת חובה, שוב לא יוכל להמשיך בתפלה בתורת נדבה, וכהכרעת רוב הפוסקים. (ילקוט יוסף חלק ראשון עמוד רב והלאה).

לכן לסיכום, מי שהתחיל לעמוד בתפלת שמונה עשרה, ונזכר שכבר התפלל את אותה התפלה, יפסיק מיד בתפלתו, ואפילו באמצע הברכה.

סיפורים על הרב הקדוש והגאון הרב מרדכי אליהו צוק"ל

כשהרב עוד היה בחור ולמד בישיבת 'פורת יוסף', הכירו כולם בבקיאותו הגדולה בהלכות ובכוחו לפסוק בצורה ברורה וחדה. כאשר היתה מתעוררת שאלה הלכתית בישיבה, היו הבחורים מבקשים לדעת מה הכריע חכם מרדכי בנידון. אמנם הכתובת הרשמית בישיבה לענייני הלכה היה הגאון רבי בן ציון אבא שאול צוק"ל – שהיה מבוגר מן הרב בחמש שנים. אבל היו הבחורים נוהגים לשאול גם את הרב. מפעם לפעם היתה מחלוקת הלכתית ביניהם, אך זו כמובן לא הפריעה כלל לנועם קרבנתם זה לזה.

בן דודו של הרב, הגאון רבי דוד צדקה, סיפר:

במשך הזמן החלו לכתוב ולהדפיס בחוברות את פסקי ההלכות, וכמובן היו מציינים את כל הדברים בהם נחלקו חכם בן ציון וחכם מרדכי. כבר אז, היו משבחים מאד את הדרך בה הרב היה משיב ומורה הלכות. הגאון רבי יוסף עדס צוק"ל, מראשי הישיבה, היה נהנה לראות איך הרב מאזין לשאלות הלכתיות ומשיב במהירות ובחדות. "הוא יודע לקרוא את המחשבות של בן שיחו", היה אומר רבי יוסף עדס, אך האמת שהרב היה מיוחד ביכולת ההקשבה שלו ולכן היה קולט את הספקות והקשיים שמציקים לשואל. כי לרב היתה גאונות עצומה וגם אהבת ישראל עוד יותר עצומה, הרב אהב כל יהודי.

הרבי מילובביץ' צוק"ל

תקציר משבוע שעבר: בכניסתו אל החדר פרץ בכי. שאלו הצמח צדק, מדוע אתה בוכה? השיב הילד שלמד בחדר את פרשת השבוע פרשת וירא, ובה מסופר שהקדוש ברוך הוא נראה אל אברהם אבינו ולכן הוא בוכה. מפני מה הקדוש ברוך הוא נראה לאברהם אבינו ואילו לו הוא לא נראה? השיב לו הצמח צדק

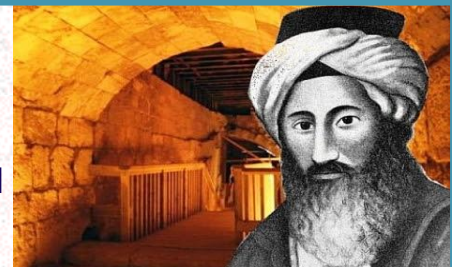
"כשיהודי בן תשעים ותשע שנים מחליט למול עצמו ראוי הוא שהקדוש ברוך הוא יראה אליו. תשובת הצמח צדק הניחה את דעתו של הילד והוא חדל מלבכות. ידוע פתגם כ"ק מו"ח האדמו"ר ששנותיו של יהודי אינן נמנות (נספרות) לפי המופיע בתעודת זהות, יכול להיות יהודי שלפי התעודות הוא אדם זקן, ואילו לפני שנותיו האמיתיות ברוחניות בקיום התורה והמצוות הוא עדיין תינוק. ישנם יהודים שמצבם הרוחני דומה לילד שלא הגיע לגיל חינוך כלומר לא זו בלבד שאינו מבין מעצמו בענייני התורה והמצוות אלא אף אינו יכול לקבל ולהבין את השפעת הזולת בנושאים אלו.

מבכיותו של האדמו"ר הרשב"ב בעודו ילד קטן על כך שאין הקב"ה נראה אליו, ניתן להסיק שאפילו יהודי שנמצא במצב רוחני ילדותי, רשאי גם הוא לשאוף לרוחניות ולקדושה ולבטא את שאיפתו בתוקף מוחלט עד כדי בכי – בדיוק כמו הרשב"ב שהיה ילד קטן ובכה על כך, הדמעות ביטאו עניין שהוא נעלה מיכולת ההבנה של האדם, ומכיוון שהמוח אינו מסוגל להכיל זאת באות הדמעות.

ואילו מתשובתו של הצמח צדק, שהתגלות לאברהם היתה משום שהבין שעליו למול את עצמו, יש ללמוד שלמרות שכל יהודי אכן רשאי לשאוף ולדרוש שהקב"ה יתגלה אליו, הרי שנדרשת לשם כך הקדמה מסויימת, והיא הידיעה שעליו "למול את עצמו".

בנפשו של כל אדם קיימות מעלות רבות, בין אם תכונות נעלות שסיגל לעצמו בפועל, או לפחות ביכולות שעשו להגיע אליהן, שכן כל יהודי יכול להגיע למדרגות העליונות ביותר. למרות כל המעלות הללו חובה על האדם לדעת שעליו למול את עצמו, להבין שגם אם הוא בן "תשעים ותשע שנה" ויש בו את כל המעלות שבעולם, עדיין מצבו הרוחני אינו מושלם וחסר לו משהו ועליו להוסיף ולהשתפר. תחושה זו מביאה את האדם לידי ביטול כלפי הקב"ה. ומכשירה אותו לכך שהקב"ה יתגלה אליו. התגלות ה' הכוונה היא בהרגשה שה' קיים בעולם לראות את ה' בכל צעד ובכל הצלחה, להרגיש שה' איתך, הרגשה של סיפוק ושמחה וברכה במעשייך.

פניני תורה מאת הרב הגאון והקדוש החיד"א הקדוש

"אלה תולדות נח"

דבר אחד ללמדך תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים (רש"י) שתי תולדות יש לצדיק, תולדות גשמיות ותולדות רוחניות.

תולדות גשמיות – בניו ובנותיו, ותולדות רוחניות – מלאכים טובים ממעשים שעשה, ומלימוד התורה שלמד.

תולדותיו הרוחניות של האדם מתייחסות לנפש רוח ונשמת האדם.

תולדותיו הגשמיות של האדם מתייחסות לגוף האדם, ועיקר תולדותיו של האדם הם תלמוד תורתו ומעשיו הטובים.

יסוד הדברים הללו מרומז בתחילת הפסוק "אלה תולדות נח נח" –

כלומר שני מיני תולדות יש לאדם, נשמה וגוף, תולדות נשמת נח

ותולדות גוף נח. תולדות גוף נח – איש צדיק ותלמוד תורתו ומעשיו

הטובים תולדותיו היו, "תמים היה בדורותיו" – שלם היה בנשמתו.

"את האלוקים התהלך נח" – אלו היו תולדותיו הרוחניים. "ויולד נח

שלושה בנים" – אלו הם תולדותיו הגשמיים. לכן דווקא ציינה התורה

בסוף דבריה את התולדות הגשמיים משום שעיקר תולדותיהם של

הצדיקים תורה ומעשים טובים, אשר הם תולדותיהם הרוחניים.

הבעל שם טוב הקדוש

רבי חיים מצאנז סייע פעם לזוג עניים וערך את חתונתם. בשעת החתונה רצה ר' חיים להעניק מתנה לזוג הצעיר, אך הוא לא מצא אף פרוטה בכיסו. במקום זאת הוא החל לספר סיפור: פעם אחת, נסע הבעל שם טוב עם תלמידיו ופגשו בדרכם בחור צעיר ועימו נערה. שאל אותם הבעל שם טוב: "להיכן מועדות פניכם?" השיבו השניים: "אנו עומדים להתחתן בעוד כמה ימים, ומאחר שהוצאות החתונה גדולות מאוד, לא יכולנו להרשות לעצמינו להתחתן בעיר, כי עניים אנו, לכן, אנו נוסעים לכפר על מנת להתחתן שם, כי בכפר ההוצאות קטנות יותר."

הבעל שם טוב הקדוש שאל אותם על תאריך החתונה והמשיך בדרכו. ביום החתונה המיועד נסעו הבעל שם טוב ותלמידיו לאותו הכפר כדי להשתתף בחתונת הזוג הצעיר. הבעל שם טוב וחסידיו הגיעו לחתונה ושימחו את החתן רקדו עימו ונשארו שם עד סוף החתונה.

בחתונות אז היה נהוג לקיים טקס הנקרא "דורון דרשה" טקס בו היה נהוג להכריז איזה מתנות מחליטים להעניק המשתתפים לזוג הצעיר. חיפשו החסידים בכיסייהם ולא מצאו כסף. במקום זאת החליטו תלמידי הבעל שם טוב לתת לזוג את האולרים הקטנים שהיו נוהגים לשאת עימם, כפי שהיה מקובל באותם הזמנים. הבעל שם טוב ביקש גם הוא לתת מתנה לחתן ולכלה, אך לא מצא בכיסו לא כסף ולא אולר. במקום זאת ביקש שיכריזו כי המתנה שהוא יעניק לזוג הצעיר הוא בית אחוזה.

החסידים ואנשים שהכירו את הבעל שם טוב לא הבינו כלל מהו בית האחוזה שאותו החליט להעניק להם, לא פצו פה ולא שאלו את הצדיק ואף אחד לא ערער בדעתו מהיכן יביא להם הבעל שם טוב בית אחוזה יקר. לאחר הטקס חלוקת המתנות בירכו ברכת המזון ושבע ברכות, ואחר כך נשארו עוד מעט על מנת לברך את הזוג הצעיר. הם נשארו ללון בכפר, כי לא יכלו לחזור בשעה מאוחרת לביתם למז'יבוז'.

בבוקר נסעו הבעל שם טוב הקדוש וחסידיו חזרה למז'יבוז' ונפרדו מהחתן והכלה. גם החתן והכלה הלכו חזרה לעיר הגדולה בה הם מתגוררים. בעודם בדרך, החסידים רצו לשאול את רבם הקדוש מהיכן הבית אחוזה שהבטיח שהבטיח הבעל שם טוב הקדוש לזוג הצעיר. הרי הם יודעים שאין לבעל שם טוב שום בית אחוזה. בעודם החסידים חושבים על כך, החתן והכלה בדרכם לעיר גם חשבו על כך, אמרה הכלה לחתן קיבלנו המון מתנות מכולם, אך את בית האחוזה שהצדיק הבעל שם טוב הבטיח לנו, לא קיבלנו עדיין, איך בדיוק נקבל את המתנה ממנו?

החתן אמר לכלה, אם הצדיק הבטיח לנו בית אחוזה נצטרך לחכות מבלי לשאול את הצדיק כלום, אני בטוח שאם הוא אמר הוא יקיים, והינה כשעברו ביער שבאמצע הדרך, מצאו ילד קטן גוי כבן שלוש או ארבע שנים בוכה לבדו באמצע היער, לקחו הזוג את הילד לביתם ונתנו לו לאכול מהמאכלים שלקחו ממה שנשאר מהחתונה. כעבור כמה ימים שמע הזוג שמכריזים ברחבי העיר כי מי שמצא את הילד שאבד ויחזירו להוריו, יקבל בתמורה בית אחוזה. החזירו את הילד להוריו וזכו בבית האחוזה, ממש כדברי הבעל שם טוב הקדוש.

הפתגם השבועי:

"אם אתה מאמין שיכולין לקלקל תאמין שיכולין לתקן"
(רבי נחמן מברסלב)

העלון מוקדש לרפואת

ראובן בן חנה
דביר בן גאולה ויויאן
ימין בן עליזה
עופר בן שמחה

"אל נא רפא נא להם"

ה' יתמיד בריאותם ורפא אותם במהרה
אמן..

העלון מודפס לזיכוי הרבים
ב"דפוס התאומים" קרית גת

"ברכת השנה"

כל זכויות העלון להצלחה וברכה:

אשתי היקרה שילת בת רבקה רחל
בני היקר רפאל בן שילת
בני היקר לאל ישראל בן שילת

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאוה וליז בת אורלי
אליעד אליהו בן אריאלה
שילת בת מיה
אלעזר בן כוכבה
מיכאל בן זוהרה ורבקה בת ז'ולייט
רון בתאל וטליה (משפחת כנפו)
שמעון חיים בן שולה ורויטל בת שמחה אלגריה

כל המעוניין לסייע בזיכוי הרבים,
ולהקדיש את העלון להצלחה, לרפואה
או להנציח את נשמת קרוביו מוזמן ליצור קשר במס'
0523458725

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו"

יְבָרְכֶהָ ה' וְיִשְׁמְרֶהָ
יְאֵר ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיַּחַצֵּץ
יִשְׂאֵל ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיִּשְׁמַע לָהֶם שְׁלוֹמָם